

Nr 29.

Ankom till Riksdagens kansli den 20 februari 1913 kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckta motioner om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning och förslag i fråga om ändring i gällande bestämmelser om fastställande av vägskatt m. m.

(2:a Avd.)

I en inom Andra kammaren väckt, till jordbruksutskottets förberedande behandling hänvisad motion, nr 13, har herr *Lundgren* i Vendelsberg hemställt, det Riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes efter verkställd utredning i frågan till Riksdagen inkomma med förslag till sådan ändring i väglagen, att vägskatten komme att i högre grad än som med de nu gällande bestämmelserna är möjligt fastställas med hänsyn till de behov, som ifrågavarande skattemedel avse att tillgodose.

I sammanhang härmed har utskottet till behandling förehaft en inom Första kammaren väckt motion, nr 44, däri herr *Lyckholm* föreslagit, att Riksdagen behagade för sin del besluta, att första stycket av 62 § i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet skall erhålla följande ändrade lydelse:

»Uppkommer överskott i vägkassan, sedan de i 53 § avsedda behov blivit behörigen tillgodosedda, äger Konungens befallningshavande, på förslag av vägstyrelsen, efter de väghållningsskyldigas hörande förordna om överskottets användande för grundförbättring av vägarna och jämväl till lindring av väghållningsbesväret i dess helhet. Överskottet skall i vägkassans räkenskaper särskilt bokföras.»

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 10 saml. 14 häft. (Nr 29.)

Till stöd för dessa framställningar har anförts av herr Lundgren i Vendelsberg:

»Enligt gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, § 60, skall uppskattade kostnaden för underhållet av allmän väg, bro och färja efter avdrag av statsbidraget, som utgör $\frac{3}{20}$, fördelas på de enligt lagens § 7 till vägunderhåll in natura förpliktade vägfyrkar, varefter det belopp, som enligt denna fördelning på varje sådan fyrk belöper såsom vägskatt, påföres varje annan vägfyrk.

Inom väghållningsdistrikt, där flera stora industriella företag hava sitt säte, vilka företag äro åsatta mycket höga fyrktal, och där alltså naturafyrkarna utgöra en bråkdelen av övriga fyrktal, inträffar vid uttaxering av vägskatten, att vägkassan tillföras belopp, som vida överstiga vad som erfordras för dess ändamål att bestrida de enligt väglagen utgående eller eljest för vägväsendet erforderliga utgifterna inom väghållningsdistriktet.

Ett sådant överskott, som icke får användas för vägunderhållets bestridande påföljande år, skall enligt lagens § 62 i första hand användas för grundförbättring av vägarna enligt Konungens befallningshavandes bestämmande i varje särskilt fall efter förslag av vägstyrelsen och vägstämmanns hörande.

Det har emellertid visat sig inom flera distrikt, att, sedan detta behov tillgodosetts, ändock uppstått överskott och högst betydande sådana.

Inom ett distrikt, som tillhör min valkrets, finnes ett dylikt överskott från föregående år, som avsevärt överstiger 100,000 kronor. Dessa överskott kunna icke väntas bliva mindre, utan tvärtom torde det vara säkert, att de komma att ökas år från år.

Enligt nyssberörda § 62 skall ett sådant överskott kunna användas till lindring av väghållningsbesväret i dess helhet. Lagen lämnar emellertid icke någon upplysning på vad sätt denna lindring skall åvägbringas, varför överskotten år från år komma att fonderas till ingen nytta.

Man har tänkt sig möjligheten, att det skulle ske på så sätt, att överskottet återbetalades till de väghållningsskyldige, men framgår av motiven till lagen, att detta icke varit lagstiftarens mening.

Med hänsyn till vägfyrkarnas rätt till del i dessa från övriga fyrkar influtna överskottsmedel blir det icke heller lätt att genom en dylik lösning komma till ett rättvist resultat.

Det torde icke vara överensstämmande med en sund skattelagstiftning, att skatter upptagas till högre belopp än som för ändamålet erfordras och därigenom inflytande medel fonderas i de allmänna kassorna. De, som bygga och bo i vårt land, äro så betungade med höga skatter,

att varje lindring, som utan skada för det allmänna kan beredes dem, måste anses såsom högeligen nödig.

Jag tilltror mig icke att kunna angiva det lämpligaste sättet för frågans lösning och för undanröjande av det här påpekade missförhållandet. Lösningen måste föregås av en ingående utredning, som regeringen lämpligast kan ombesörja.»

samt av herr Lyckholm:

»Det torde icke kunna bestridas, att gällande bestämmelser i fråga om väghållningsbesvärets utgörande på landet icke i allo äro väl avpassade. Såsom bevis härför kunna åberopas den mängd motioner, som under de senare åren väckts i syfte att få berörda bestämmelser ändrade i olika avseenden och vilka även tyda på, att det är förenat med synnerligen stora svårigheter att i vårt vidsträckta land utfinna en gemensam form för ordnandet av vägväsendet, lämpad för hela riket.

Bland de föreskrifter, vilka enligt vad erfarenheten under de senaste åren givit vid handen närmast böra bliva föremål för omarbetning, synes mig den bestämmelsen, som möjliggör bildningen av stora vägkassor och återfinnes i § 60 av lagen den 23 oktober 1891 om väghållningsbesvärets utgörande på landet. Av den vägstatistik, som årligen utgives genom jordbruksdepartementets försorg, framgår, att i en del vägdistrikt, i allmänhet belägna i närheten av våra *största* städer, en kassabildning äger rum, som, därest den alltjämt får fortgå, på sina håll förefaller att bliva onaturlig. Hittills har man ju till en viss grad lyckats få användning för åtminstone en del av dessa alltför rikliga bidrag till vägunderhållet genom att i enlighet med bestämmelsen i 62 § av nämnda lag verkställa grundförbättringar av vägarna med överskotten i kassorna. Emellertid läser storleken av de kontanta bidragen inom vissa väghållningsdistrikt verka därhän, att inom kort några grundförbättringar icke återstå att verkställa. Att detta oaktat kassabildningen skall fortgå synes ju vara en orimlighet och därför återstår slutligen ej annan utväg än att överskotten utdelas till samtliga väghållare inom distrikt, varigenom lindring kunde erhållas i väghållningsbördan.

Det skulle kunna förefalla som om hinder enligt nu gällande bestämmelser icke skulle förefinnas att till lindring av väghållningsbesväret verkställa utdelning ur vägkassorna, då i 62 § väglagen stadgas, att Konungens befallningshavande äger på förslag av vägstyrelsen, efter de väghållningsskyldiges hörande, förordna om överskottets användande för grundförbättring av vägarna och, sedan överskottet härför icke vidare erfordras, jämväl till lindring av väghållningsbesväret. En dylik utdelning läser ock på vägstyrelsens initiativ på visst håll hava

vidtagits utan att Konungens befallningshavande stadfäst beslutet, men torde lagligheten av en dylik åtgärd med fog kunna ifrågasättas. Det är emellertid härvid att märka, att med den avfattning, som 62 § för närvarande har, ett väghållningsdistrikt för att erhålla Konungens befallningshavandes stadfästande av ett beslut om utdelning från vägkassan måste visa, att några grundförbättringar inom distriktet icke vidare äro erforderliga och detta torde i de flesta fall svårigen låta sig göra. Den enda utväg, som härvid synes kunna utletas, torde vara, att ordalydelsen i 62 § väglagen ändras på sådant sätt, att möjlighet beredes de väghållningsskyldige att, såsom ock vid lagens antagande måhända avsetts, kunna erhålla lindring i väghållningsbördan genom utdelning ur vägkassan, därest denna genom bidragen från de icke naturaunderhållspliktiga väghållarna växer till sådan storlek, att den icke längre står i rimligt förhållande till utgifter, som äro avsedda att därifrån bestridas.

Jag skall tillåta mig att med ett exempel påvisa de oegentligheter, om vilka jag här ovan ordat. Uti Sävedals härads väghållningsdistrikt hava förhållandena gestaltat sig på sätt, som härvid fogade bilagor utvisa. Såsom av bilaga 1 framgår, uttaxerades för år 1912 såsom vägskatt ett belopp av icke mindre än 127,127.25 kronor. Att så stor vägskatt för sistnämnda år utdebiterats är beroende på inom distriktet förrättad ny vägdelening och i samband därmed verkställd uppskattning av väghållningsbesväret in natura. Enligt den såsom bil. 2 här nedan intagna staten för nämnda väghållningsdistrikt, kommer att för år 1914 uppstå ett överskott av 103,972.76 kronor. Det i bil. 1 upptagna belopp 25,000 kronor under rubriken underhåll av broar och räcken samt vägförbättringar torde emellertid icke med säkerhet komma att tagas i anspråk för angivet ändamål. Huru härmed än må bliva fallet, lär det vara ovedersägligt, att inom ifrågavarande väghållningsdistrikt ett abnormt förhållande inträtt. Skulle nämligen — vilket även med frånräkning av dylika höga kostnader som exempelvis den nyss omförmälda å 25,000 kronor kan antagas komma att ske — en dylik fondbildning under en tid av tio år fortgå, skulle vägkassan växa till ett belopp, vars storlek lågt beräknat skulle komma att uppgå till en miljon kronor. Detta åberopas såsom bevis på olämpligheten, åtminstone i det väghållningsdistrikt varom nu är fråga, av nu förevarande bestämmelse i väglagen. I detta sammanhang vill jag ock åberopa den verkan, den sista uttaxeringen verkat på storleken av den vägskatt, som mindre inkomsttagare hava att erlägga. Så har exempelvis en arbetare, vilken förut haft att erlägga 1.75 kronor i vägskatt, fått denna skatt höjd till 11.70 kronor,

en annan — en trädgårdsmästare — har fått samma skatt höjd från 2.03 kronor till 13.95 kronor. En byggnadsförening, som förut i vägs-katt erlade 19.18 kronor, har nu att i sådan skatt utgöra 123.30 kronor. Inom distriktet komma de nu sist åberopade förhållandena med all säkerhet att verka därhän, att dessa mindre inkomsttagare utflytta från en trakt, där allenast vägs-katten utgör en så avsevärd del av de all-männa utskylderna och besvären.

Av det anförda torde således framgå, att det vore lämpligare, om under en följd av år samtidigt med att arbeten verkställdes för vägar-nas grundförbättring en del av vägs-katten användes till själva vägtungans minskning.

Då vägs-katten inom meromnämnda väghållningsdistrikt belöper sig till 42 öre per vägfyrk, skulle man exempelvis genom att utdela 32 öre per vägfyrk till naturaunderhållspliktiga vägfyrkar och samtidigt återbära 32 öre per vägfyrk av icke naturaunderhållspliktiga vägfyrkar i själva verket nedskryta hela väghållningsbesväret till 10 öre per vägfyrk. Med denna utdebitering, som förefaller rimlig, skulle i vägkassan ändock årligen inflyta omkring 30,000 kronor, vilket belopp synes väl räcka till de vägförbättringar, som under en tid framåt kunna ifrågakomma.»

De till sistnämnda motion hörande bilagorna vidfogas även utskottets utlåtande.

Vid upprepade tillfällen hava inom Riksdagen framställningar gjorts i syfte att åvägbringa sådan ändring i grunderna för vägs-kattens be-räkning, att vägs-katt ej må kunna utdebiteras till högre belopp än behovet kräver. Tvenne gånger, vid 1909 och 1911 års Riksdagar, blevo fram-ställningar i dylikt syfte av vederbörande utskott tillstyrkta; i båda fallen blev emellertid utskottets hemställan av Första kammaren avslagen, vadan frågan tillsvidare förföll.

Utskottet.

Ur 1911 års jordbruksutskotts i ämnet avgivna utlåtande tillåter sig utskottet emellertid såsom belysande för frågan anför följande:

»I åtskilliga vägdistrikt», yttrar utskottet, »hava gällande bestä-melser i avseende å vägs-kattens debitering föranlett, att den mot väg-
underhållet svarande vägs-katten, påford endast de till väghållnings-
besväret med penningar bidragande, tillfört vägkassan belopp, vilka icke
behövt tagas i anspråk för de kontanta utgifterna för vägunderhållet
inom distriktet.

Det torde icke kunna förnekas, att väghållningsbesväret på landet tynger särskilt de mindre väl situerade synnerligen hårt. Man synes därför böra sträva därhän, att om möjligt lindra denna börda för de

skattdragande. Ifrågavarande förslag torde ock vara ägnat att i viss mån kunna göra detta. Utskottet håller nämligen före, att i de väghållningsdistrikt, där sådan tvångsbildning av kassor ägt rum, som förslaget avser att förhindra, de väghållningsskyldige lättare låta förleda sig att med de tillgängliga medlen icke iakttaga samma sparsamhet, som man kunde förutsätta, om några dylika överskott icke funnes tillgängliga. Det är ju en känd sak, att obenägenheten icke är så stor för sådana utgifter, till vilka medel redan finnas disponibla, som för sådana, till vilka medel måste särskilt anskaffas.

Att ett missförhållande i nu förevarande hänseende förefinnes, torde icke heller kunna förnekas. Det synes följaktligen, även om denna tvångsbildning av kassor endast ägt rum i vissa väghållningsdistrikt, som om man enbart vid detta förhållande borde vara villig att, om ett lämpligt förslag framkomme till avhjälpande av missförhållandet, antaga samma förslag.»

Utskottet finner sig i allo kunna instämma i vad av 1911 års jordbruksutskott sålunda anförts. För egen del vill utskottet allenast än ytterligare understryka, hurusom det, då väghållningsbesväret i stora delar av landet anses såsom och jämväl torde vara en av de mest tyngande prestationer, som den enskilde har att till samhället utgöra, måste framstå såsom i hög grad oegentligt att, såsom nu på vissa håll är fallet, av de enskilde för väghållningsändamål utkräves en ofta nog mycket betungande skatt, medan samtidigt vägkassans tillgångar tack vare samma skatt redan uppgå till så betydande belopp, att desamma icke ens inom överskådlig framtid torde behöva för väghållningsändamål tagas i anspråk utan år från år komma att befinna sig i ständig tillväxt. En dylik överflödig fondering av vägkassemedel på de väghållningsskyldiges bekostnad torde, såvitt möjligt, böra förekommas; och finner utskottet ur denna synpunkt syftet med nu ifrågavarande motioner synnerligen beaktansvärt.

I valet mellan de av motionärerna antydda utvägarna till frågans lösning anser sig utskottet utan tvekan närmast böra ansluta sig till vad av herr Lundgren i Vendelsberg i dylikt hänseende anförts. Därest verklig rättelse i ovanberörda missförhållanden skall kunna vinnas, lär det nämligen, såsom nämnda motionär förutsätter, vara nödvändigt att söka åstadkomma en omläggning av själva grunderna för vägskattens beräkning sålunda, att dylik skatt ej må kunna utdebiteras till högre belopp än i varje fall av behovet påkallas samt uppkomsten av onödigt överskott i vägkassan sålunda förhindras. Den av herr Lyckholm föreslagna lagändringen avser däremot icke omedelbart att förekomma dylik

fondbildning utan endast att sedan ett mera betydande överskott i vägkassan redan uppkommit, bereda Konungens befallningshavande tillfälle att i vidsträcktare mån än gällande lag tillåter på framställning av vägstyrelse förordna om överskottets användning till lindring av väghållningsbesväret i dess helhet. Förslaget är sålunda icke av den genomgripande natur som det av herr Lundgren i Vendelsberg framlagda utan äsyftar endast att inom gällande lagstiftnings ram på enklaste sätt råda bot för de mest i ögonen fallande olägenheterna av de nuvarande grunderna för beräkning av vägs-katten.

Om utskottet sålunda fullt kan instämma i det av herr Lundgren i Vendelsberg uttalade önskemålet om sådan ändring i väglagen, att vägs-katten kommer att i högre grad än som enligt nu gällande stadganden är möjligt bestämmas med hänsyn till de behov, som med ifrågasvarande skattemedel böra tillgodoses, anser utskottet däremot, i olikhet med motionären, någon skrivelse till Kungl. Maj:t i ämnet icke vara av behovet påkallad. Såsom känt torde vara, äro nämligen av chefen för finansdepartementet, jämlikt nådigt bemyndigande den 29 september 1911, sakkunniga personer tillkallade för att inom nämnda departement verkställa utredning angående de åtgärder, som kunna finnas nödiga för åvägabringande av en jämnare fördelning av väghållningsbesväret, samt utarbета det förslag till förändringar av gällande väglag m. m., vartill utredningen kan föranleda, ävensom i samband därmed underkasta berörda lagstiftning revision jämväl i vissa andra avseenden. Då enligt vad utskottet inhämtat, nämnda sakkunniga hava sin uppmärksamhet särskilt riktad på de av motionärerna anmärkta förhållandena, torde nu föreliggande fråga utan någon Riksdagens vidare åtgärd i sinom tid bliva föremål för vederbörlig behandling i samband med det förslag, som de sakkunniga komma att avgiva.

Möjligen skulle kunna ifrågasättas att, i avbidan på utredningen angående de mera genomgripande förändringar i grunderna för vägs-kattens bestämmande, som, enligt vad ovan sagts, kunna anses av behovet påkallade, provisoriskt söka att avhjälpa eller åtminstone mildra de anmärkta missförhållandena genom en lagändring i den av herr Lyckholm förordade riktningen. Oavsett att det torde kunna anses mindre lämpligt att på sådant sätt föregripa resultatet av en utredning, som inom en snar framtid lär vara att förvänta, håller utskottet emel-

lertid före, att med en dylik lagändring föga eller intet skulle vara vunnet. Sant är visserligen, att Konungens befallningshavande med den avfattning, motionären vill giva åt 62 § väglagen, efter ordalagen erhåller en något vidsträcktare prövningsrätt i avseende å förfogandet över väggkassas överskottsmedel än gällande lag medgiver. Enligt utskottets förmenande skulle emellertid förhållandena efter en dylik lagändring i praktiken komma att gestalta sig ungefär på enahanda sätt som nu. Sålunda skulle en befallningshavande, som över huvud taget är mindre benägen att förordna om överskottsmedlens fördelning bland väghållningsskyldige, säkerligen, även därest den av motionären föreslagna lagändringen komme till stånd, tveka att medgiva skingring av väggkassas fonderade medel, innan alla tänkbara vägförbättringar inom distriktet blivit verkställda, medan å andra sidan en befallningshavande, som mera riktar sin uppmärksamhet å lindrandet av väghållningsbördan i allmänhet, även med den avfattning, ifrågavarande bestämmelse nu har, näppeligen torde behöva anse sig förhindrad att, sedan alla för den närmaste framtiden inom distriktet behövliga grundförbättringar av vägar vidtagits, förordna om överskottsmedlens användning till lättande av väghållningsbesväret i dess helhet. Icke ens såsom en lämplig provisorisk åtgärd i avbidan på en mera genomgripande revision av hit hörande stadganden, har utskottet sålunda ansett sig kunna tillstyrka den av herr Lyckholm föreslagna lagändringen.

På grund av vad sålunda anförts, får utskottet hemställa

a) att herr Lundgrens i Vendelsberg förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda; samt

b) att ej heller herr Lyckholms ifrågavarande motion må föranleda någon Riksdagens åtgärd.

Stockholm den 18 februari 1913.

På jordbruksutskottets vägnar:

D. PERSSON i Tällberg.

Närvarande: herrar Persson, Tamm, Odelberg, frih. de Geer, Paulson, Lindblad, Pers, Ericsson, Lundell, Nilsson i Kabbarp, greve Hamilton, Kronlund, Andersson, Linders, Hellström, och frih. Gyllenstierna.

Reservationer:

av A. T. Odelberg, P. Paulson, E. A. Lindblad, Aaby A. W. Ericsson, H. Andersson och J. Gyllenstierna, vilka ansett, att utskottets yttrande och förslag bort hava följande lydelse:

De föreliggande motionerna beröra samma sak, men sluta i något olika yrkanden. Utskottet anger också (sid. 4), att »möjligen skulle kunna ifrågasättas» att gå »den av herr Lyckholm förordade riktningen». Då behovet av en dylik högst obetydlig lagändring är av motionären på ett alldeles ovedersägligt sätt framvisat och av utskottet erkänt, anse vi, att Riksdagen ingalunda bör avvakta ett ovisst resultat av den igångsatta utredningen om huvudsakligen andra frågor och, i avvaktan på att Riksdagens båda kamrar sedermera bliva eniga om de vida större ändringsförslagen, låta detta nu ifrågavarande tydligt påvisade, av *alla erkända* och synnerligen lätt avhjälpna missförhållande alltjämt fortfara. Den från jordbruksdepartementet sist utgivna vägstatistiken för år 1910 utvisar, att det huvudsakligen gäller ett tjugutal väghållningsdistrikt, där denna fondbildning tagit olämpliga proportioner. Dessa distrikt utgöras av:

	Behållning i runt tal	Vägskatt per vägfyrk	
		Av natura- pliktige öre	Av övriga öre
<i>Väghållningsdistrikt; December 1910.</i>			
Sollentuna härads	96,000	—	6
Danderyds skeppslags	122,000	—	9
Svartlösa härads	92,000	—	20
Regna, Skedevi, Risinge och Vånga socknars	66,000	—	27
Tveta härads	117,000	—	27
Vestbo »	103,000	—	40
Aspelands härads	40,000	—	22
Bara »	160,000	—	20.4
Harjagers »	161,000	—	34
Västra Hisings »	56,000	—	58
Stångenäs »	61,000	—	25
Marks »	65,000	1	17
Karlstads »	40,000	—	27

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 10 saml. 14 häft. (Nr 29.) 2

	Behållning i runt tal	Vägs katt per vägfyruk	
		Av natura- pliktige öre	Av övriga öre
Karlskoga sockens	54,000	—	18.35
Gamla Norbergs härads	50,000	—	21
St. Tuna och Silfbergs socknars	45,000	—	14.2
Njurunda tingslags	61,000	—	33
Älvsby sockens	50,000	—	77
Gellivare tingslags	117,000	—	30
vartill kommer enligt motionen december 1912			
Sävedals härads	116,000	—	42

Då nu hela lagändringen inskränker sig till att giva Kungl. Maj:ts befallningshavande en i viss mån ökad rätt, men ingalunda *skyldighet* att tillåta en något minskad utdebitering samtidigt som för grundförbättring av vägarne tillräckliga medel ändock tillföras vägkassan hava vi hemställt om bifall till herr Lyckholms motion.

Bilaga 1.

Sävedals härads vägkassa 1903—1912.

Inkomster.

Saldo från 1902		78: 67
Vägs katt, debiterad 1902, uppuren 1903	8,430: 30	
» 1903 » 1904	10,493: 27	
» 1904 » 1905	10,284: 98	
» 1905 » 1906	9,324: 84	
» 1906 » 1907	18,577: 92	
» 1907 » 1908 februari	19,686: —	
» 1908 » 1908 december	14,605: 34	
» 1909 » 1909	15,232: 88	
» 1910 » 1910	7,027: 92	
» 1911 » 1911	18,008: 58	
» 1912 » 1912	127,127: 25	258,799: 28

Statens bidrag till väghållare in natura.

1903	485: 98
1904	485: 98
1905	485: 98
1906	485: 98

Transport 1,943: 92 258,877: 95

	Transport	1,943: 92	258,877: 95
1907	728: 97	
1908	728: 97	
1909	728: 97	
1910	728: 97	
1911	6,881: 15	
1912	6,881: 15	18,622: 10
I kassan införda räntor och diverse inkomster under åren sammanförde			4,736: 98
Statsbidrag för vägkassan tilldelade lotter			3,880: 73
Summa kronor			286,117: 76

Utgifter.

Häri inbegripne statsbidrag till väghållare in natura			
1903	8,752: 60	
1904	10,123: 28	
1905	8,724: 56	
1906	9,281: 82	
1907	11,257: 92	
1908	Mölnsdalsvägens stensättning ingår häri	33,136: 73	
1909	7,365: 10	
1910	18,648: 69	
1911	15,572: 86	
1912	Omläggning av vägar, tilldelade vägstyrelsen, ingår häri	49,303: 41	
		Kronor	172,166: 97
Avgår diverse avlöningar			2,031: 98
		Kronor	170,134: 99
Kontant behållning			115,982: 77
Summa kronor			286,117: 76

I ovanstående kontanta behållning, kronor 115,982.77, ingå kronor 106,700, som till vägkassan av kronofogden i avräkning inbetalts från den i december 1912 betalda vägskatten; då utdebiteringen utgjorde kronor 126,395.22, så ökas således behållningen med 19,695.22 minus cirka 4 à 5,000 kronor avkortningar.

Placeringen av ovanstående behållning är följande:

A kapitalräkning	106,700: —	
Deposition	5,400: —	
Upp- och avskrivning	3,532: 95	
Kontant i kassan	349: 82	
		Kronor	115,982: 77
Hos kronofogden kvarstående			19,695: 22
minus avkortning			5,000: —
		Kronor	130,677: 99

Bilaga 2.

**Förslag till inkomst- och utgiftsstat för vägkassan i Sävedals
häradsväghållningsdistrikt 1913.**

Debet.

Enligt officiellt bevis finnes inom distriktet följande vägfyrktal:

A. Av jordbruksfastighet, som underhåller väghållet in natura	63,881: —
B. Av annan fastighet	145,981: —
C. Av inkomst	154,960: —
	300,941: —
	Summa fyrktal 364,822: —

Kassabehållning från 1912	27,619: 40
---------------------------------	------------

Då, enligt särskilda nämndens uppskattning, kostnaden för distriktets vägars och broars underhåll uppgår till kronor 31,825 32 och $\frac{3}{20}$ därav eller kronor 4,773.79 betalas av statsmedel, skall efter avdrag härav återstående beloppet kronor 27,051.53 fördelas enligt § 60 i väglagen på de enligt § 7 till vägunderhåll in natura förpliktigade vägfyrkar, utgörande i jämnt tal 42 öre pr fyrk, som påföres distriktets andra fyrktal

126,395: 22

Kronor 154,014: 62

Kredit.

Kostnader för vägstyrelsens räkenskaper m. m.	1,000: —
Reseersättning till vägstyrelsens medlemmar	250: —
Vinterväghållningskostnader	2,000: —
Underhåll av broar och räcken samt vägförbättringar m. m.	25,000: —
Underhåll av Mölndalsvägen från Getebergsled till Fässbergs sockens gräns	3,000: —
Debiterings- och uppördsprovision	3,791: 86
Sänkning av Dansereds lider m. m.	14,000: —
Oförutsedda utgifter	1,000: —
Överskott till 1914	103,972: 76

Kronor 154,014: 62